

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. Ch.,** zastoupený Mgr. Miroslavem Neradem, advokátem se sídlem Slezská 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2006, č. j. OAM-1109/LE-BE07-BE07-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 48 Az 1/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Stěžovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Miroslava Nerada **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2006 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 21. 12. 2006 v níž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a dále brojil

proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 3. 2007, č. j. 55 Az 14/2006 - 33, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného bylo citované rozhodnutí krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 32/2007 - 66, zrušeno z důvodu nezákonnosti. Krajský soud ve svém rozhodnutí překročil hranice, jež žalobce vytyčil podanou žalobou, a přezkoumal napadené rozhodnutí nad rozsah uplatněných žalobních bodů.

Krajský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 29. 4. 2008, č. j. 48 Az 47/2008 - 10, žalobu zamítl. Také tento rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 29. 10. 2008, č. j. 1 Azs 76/2008 - 35, zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti.

Následně krajský soud v novém řízení o podané žalobě tuto žalobu rozsudkem ze dne 15. 12. 2009, č. j. 48 Az 1/2009 - 25, zamítl. Uvedl, že nemá pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaný měl před vydáním rozhodnutí k dispozici kromě sdělení žalobce také zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA z 8. 3. 2006 o stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2005. Krajský soud nepřisvědčil tvrzením žalobce, že mu měl být udělen azyl, jelikož byl pronásledován ze strany státních orgánů, administrativních orgánů univerzity i celé společnosti pro jeho čínskou národnost, a ztotožnil se se závěry žalovaného.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti v pořadí třetímu rozsudku Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností, v níž namítal, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dále uvedl, že není dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s., neboť je kromě vlastních zájmů stěžovatele též potřeba přezkoumat postup krajského soudu, především z hlediska práva na spravedlivý proces.

Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně zhodnotil postup správního orgánu z hlediska řádného zjištění skutkového stavu a z hlediska provedených důkazů. Pokud stěžovatel napadl správní žalobou rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečných skutkových zjištění a z důvodu chybějících důkazů, měl krajský soud konkrétně uvést, proč tyto žalobní body považuje za nedostatečné ve vztahu k žalobním tvrzením. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že pokud by byl stěžovatel v zemi původu pronásledován, měl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ihned po vstupu na území České republiky, ne až po devíti letech. Skutečnost, že si stěžovatel zajistil jiný legální pobyt na území České republiky a nežádal o udělení mezinárodní ochrany, by mu neměla být přičítána k tíži; nevyužití této možnosti automaticky neznamená vzdání se práva na udělení mezinárodní ochrany.

K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. poukázal stěžovatel na nesprávný postup krajského soudu v průběhu dokazování. Uvedl, že soudu navrhl důkazy (prohlášení otce stěžovatele, novinové články), jež krajský soud provedl, ovšem v odůvodnění

napadeného rozsudku je pominul. Krajský soud zcela evidentně k těmto důkazům nepřihlédl, ovšem v odůvodnění nevyložil, proč tak učinil a z jakých důvodů. Takovýto postup již mnohokrát kritizoval Ústavní soud ve své judikatuře.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak napadené rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Důvodem pro opuštění země původu stěžovatelem bylo vyhrožování ze strany soukromých osob otci, problémy stěžovatele na vysoké škole a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Dále žalovaný uvedl, že kasační stížnost většinově směřuje do procesního postupu krajského soudu a že posouzení těchto skutečností ponechá plně na uvážení Nejvyššího správního soudu. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnosti pro její nedůvodnost zamítnuta.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není tudíž důvod kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Jedním z typových případů přijatelnosti kasační stížnosti je zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud se dopustil pochybení, jejichž závažnost a možný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nebylo možné vyřešit v rámci usnesení dovozujícího nepřijatelnost, neboť o této otázce nebylo doposud zdejším soudem judikováno. Proto bylo nutné posoudit věc meritorně, ostatně již s ohledem na možný význam takovéhoto pochybení v obecné rovině ve srovnatelných věcech. Proto byla kasační stížnost shledána přijatelnou.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel přicestoval do České republiky v srpnu 1997. V té době studoval v prvním ročníku na

univerzitě světových jazyků v Almaty a žil s rodiči a sourozenci. Z Kazachstánu jejich rodina odcestovala, protože otec měl problémy. Společnost, v níž otec stěžovatele pracoval, dlužila otci peníze. Auta, se kterými otec jezdil, patřila společnosti, ale byla přihlášená na otce stěžovatele. Když společnost otci nevyplatila peníze, on jim auta nevrátil. Společnost si najala nějaké lidi, kteří začali otci vyhrožovat. Stěžovatel se o problémech otce dozvěděl asi 20 dní před odjezdem, kdy mu otec zakázal chodit ven a říkal, aby s nikým cizím nehovořil. Pak rodiče prodali dům a celá rodina odjela do České republiky. Otec stěžovatele pobýval asi rok a půl s rodinou v České republice, potom se rozvedl a od té doby ho stěžovatel už neviděl. V roce 1997 stěžovatel přicestoval na podnikatelské vízum. Vždy si ho prodlužoval na jeden rok. Když si měl prodloužit vízum v roce 2004, stál ve frontě na cizinecké policii v Teplicích, ale v 16:30 hodin zavřeli a on už dokumenty nestihl předat. Předal je až o dva dny později, kdy už ovšem nebylo možné vízum prodloužit. Žádost o mezinárodní ochranu stěžovatel podal, protože se nechce vrátit do Kazachstánu; devět let tam již nebyl, nezná kazašský jazyk a celá rodina má trvalý pobyt v České republice. Stěžovatel dále uvedl, že když studoval na univerzitě, většina studentů byli Kazaši a on se mezi nimi cítil jako „bílá vrána“. Vyučující při zkouškách požadovali úplatky ve formě peněz nebo naturálií. Tuto skutečnost neohlásil ani si nikde nestěžoval. Bál se, i když úplatky ve formě dolarů vyučujícím dával. Když se dozvěděl, že bude s rodinou odjíždět z Kazachstánu, nemělo cenu podávat stížnost.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatnil dva důvody. Za prvé namítal, že krajský soud se přezkoumatelně nevyjádřil k otázce skutkového stavu zjištěného v řízení před správním orgánem. Za druhé upozornil na to, že se krajský soud v předmětném rozsudku nevypořádal s důkazy předloženými stěžovatelem v řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení před správním orgánem. Stěžovatel především upozornil na to, že se správní orgán vůbec nezabýval jeho tvrzením ohledně pronásledování otce a neprovedl v tomto ohledu žádné důkazy. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázky související s pronásledováním otce stěžovatele ze strany soukromých osob nebyly stěžovatelem vůbec zpochybněny v podané žalobě. Ostatně již v prvním rozsudku zdejšího soudu v předmětné věci bylo vysloveno, že *krajský soud tím, že zdůraznil okolnosti pronásledování otce a celé rodiny ze strany otcových dlužníků, které v žalobě nebyly zmíněny, překročil hranice, které žalobce vytyčil žalobou, a přezkoumával tak něco, o co jej žalobce vůbec nežádal. Tato vada pak měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, kterým soud uložil žalovanému domněle zanedbanou povinnost zabývat se v novém řízení něčím, o co ale žalobci nešlo a z čeho svá práva nedovozoval* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 32/2007 - 66, dostupný na www.nssoud.cz). Otázkou pronásledování otce stěžovatele se tak krajský soud neměl povinnost zabývat, neboť stěžovatel v žalobě rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu nezpochybňoval. Nadto Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 32/2007 - 66 vyslovil závazný právní názor, že otázkami pronásledování otce stěžovatele ze strany jeho dlužníků se krajský soud nemá zabývat, neboť tyto otázky nebyly činěny předmětem řízení o žalobě. V rozsahu žalobních bodů se krajský soud přezkoumatelně vyjádřil k otázce hodnocení skutkového stavu žalovaným a uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že výzva lektorky přednášející na univerzitě k poskytnutí úplatku adresovaná všem

studentům nedosahuje bez dalšího intenzity pronásledování, jak má na mysli zákon o azylu (str. 2 rozsudku). Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

K námitce stěžovatele, že mu nelze přičítat k tíži, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal bezprostředně po příchodu do České republiky, ale až po devíti letech, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj předchozí rozsudek v dané věci ze dne 29. 10. 2008, č. j. 1 Azs 76/2008 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se k uvedené námitce již vyjádřil.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou tzv. opomenutých důkazů, tj. důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazů, jimiž se soud v rozhodnutí nezabýval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že k uvedené problematice existuje bohatá judikatura Ústavního soudu, v níž bylo zdůrazněno, že „[z]*ákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno proto rozuměti tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy (...) proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c), 243b odst. 1 al. 2 o.s.ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.*“ [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51), dostupný na http://nalus.usoud.cz/]. Na shora citovaný nález navázal Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 283/2000 ze dne 16. 6. 2003 (N 90/30 SbNU 363), dostupném na http://nalus.usoud.cz/, v němž poznamenal, že „*je zcela věcí obecného soudu, jak důkazy sám vyhodnotí, nicméně jejich hodnocením, co do jejich vztahu ke skutečnosti v řízení prokazované (a tedy jedné ze subsumpčních podmínek), se v souladu se svými procesními povinnostmi zabývat musí*“ (obdobně se k otázce opomenutých důkazů vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 95/97 ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 569/03 ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 2110/07 ze dne 28. 5. 2009 nebo sp. zn. III. ÚS 3320/09 ze dne 18. 3. 2010; všechny dostupné na http://nalus.usoud.cz/). Výše uvedený právní závěr vyslovený Ústavním soudem převzal do své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123; všechny dostupné na www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě ze soudního spisu vyplývá, že na jednání konaném dne 15. 12. 2009 předložil zástupce stěžovatele soudu jako důkaz prohlášení pana Ch. J. (otce

žalobce) o tom, že v době od května do srpna 1997 několikrát došlo k výhrůžkám proti jeho osobě od neznámých osob. Následně byla listina vrácena krátkou cestou zástupci stěžovatele (č. l. 22 soudního spisu). Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovatel jako důkaz v průběhu soudního řízení předložil také novinové články, jak tvrdil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval pouze listinným důkazem - prohlášením otce žalobce. V napadeném rozsudku Krajského soudu v Praze není jediné zmínky o konaném ústním jednání, ani o předložených a provedených důkazech. Je ovšem zřejmé, že při soudním jednání byl listinný důkaz proveden, resp. že krajský soud konstatoval obsah uvedené listiny. Bylo potom povinností soudu vyjádřit se k uvedenému listinnému důkazu také v odůvodnění vydaného rozsudku.

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli, že krajský soud pochybil, když se k důkazu provedenému na ústním jednání 15. 12. 2009 opomněl vyjádřit v napadeném rozhodnutí. Taková vada řízení před krajským soudem by zpravidla byla důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu. V posuzované věci však Nejvyšší správní soud z následujících důvodů i přes závažnost popsaného pochybení krajského soudu napadený rozsudek nezrušil.

Předně je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud rozhoduje v předmětné věci již potřetí. Ve svém prvním rozhodnutí ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 32/2007 - 66, zdejší soud zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu, že se krajský soud nad rámec uplatněných žalobních bodů zabýval otázkou, zda stěžovateli nehrozí pronásledování v zemi původu z důvodu souvisejících s problémy otce, které vedly rodinu žalobce k opuštění země původu v roce 1997. Uvedené otázky zkoumal žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nicméně předmětem žalobního řízení činěny nebyly. Zdejší soud tak v citovaném rozsudku vytkl krajskému soudu, že „[v] *žádném případě však žalobce v žalobě netvrdil nic, co by se mohlo jakkoli dotýkat problémů jeho otce s dlužníky, nebo vlastně jakýchkoli problémů s pronásledováním zprostředkovaně se jej dotýkajících skrze otce*“. Dále konstatoval, že krajský soud „*zdůraznil okolnosti pronásledování otce a celé rodiny ze strany otcových dlužníků (skutkový důvod), což opět v žalobě ani náznakem nezaznělo. Překročil tak hranice, které žalobce vytyčil svou žalobou, a přezkoumával něco, o co jej žalobce vůbec nežádal. Tato vada pak měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, kterým soud uložil žalovanému domněle zanedbanou povinnost zabývat se v novém řízení něčím, o co ale žalobci nešlo a z čeho svá práva nedovozoval*“. V citovaném rozsudku zdejší soud vyslovil závazný právní názor, že se otázkami možného pronásledování ze strany dlužníků otce žalobce krajský soud nemá zabývat, neboť nejsou předmětem řízení o podané žalobě. Z výše uvedeného závazného právního názoru zdejšího soudu měl krajský soud vycházet a na jednání 15. 12. 2009 neměl důkaz ohledně skutečností týkajících se pronásledování otce v roce 1997 vůbec připustit. Rovněž žalobce si musel být vědom, že předložené důkazy nemohou mít vliv na rozhodnutí krajského soudu ve věci, neboť skutečnosti, o nichž měly důkazy vypovídat, nebyly v podané žalobě vůbec zpochybněny.

Pokud se krajský soud v napadeném rozsudku opomenul vyjádřit k důkazu provedenému při ústním jednání, týkajícího se skutečností, ohledně nichž Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku vyjádřil závazný právní názor, že se jimi krajský soud vůbec nemá v řízení o žalobě zabývat, jinak by přezkoumával rozhodnutí žalovaného nad rozsah uplatněných žalobních bodů, nemůže mít takové pochybení

krajského soudu vliv na rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud přihlédl k širším souvislostem daného případu, kdy poprvé zrušil zdejší soud rozsudek krajského soudu z důvodu přezkoumání rozhodnutí žalovaného nad rozsah uplatněných žalobních bodů a podruhé z důvodu nepřezkoumatelnosti, a uzavřel, že uvedené pochybení krajského soudu (tj. nevypořádání se s provedeným důkazem v textu rozsudku) není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ze shora popsaných důvodů nemůže mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Právo stěžovatele na spravedlivý proces nemohlo být dotčeno, neboť stěžovatel byl na základě rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 1 Azs 32/2007 - 66 obeznámen s tím, že skutečnosti týkající se pronásledování otce soukromými osobami nejsou předmětem žalobního řízení, a proto důkazy o těchto skutečnostech nemohou ovlivnit rozhodnutí krajského soudu o žalobě.

Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2007, č. j. 55 Az 14/2006 - 21, byl stěžovateli pro řízení o podané žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Miroslav Nerad; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal ustanovenému zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2100 Kč za jeden úkon právní služby, jímž bylo podání kasační stížnosti [ust. § 7 bod 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o 480 Kč. Celkem tedy zástupci náleží 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu